

— Вълци, мжжо, вълци! Дошли да търсятъ дру-
гара си. Излѣзъ сега та се разправяй!

— Слушай, жено, кажи имъ, че не съмъ го убилъ...
Умрѣлъ го намѣрихъ!...

И той се завилъ съ чергата прѣзъ глава и се по-
таилъ. Жената излѣзла навънъ и бързо се върнала.

— Казахъ имъ, мжжо, но не вѣрватъ. Искатъ тебе
да видятъ, излѣзъ та ги сплаши!

— Какъ ще ги сплаша, бе жена! Кажи имъ да
се махнатъ!

— Слушай, мжжо, вземи кросното, прѣметни го
прѣзъ рамо като пушка и излѣзъ прѣдъ вратата, —
тѣ ще бѣгатъ.

Мжжътъ се съгласилъ. Вземалъ кросното, обирам-
чилъ го като пушка и тръгналъ къмъ вратата.

— Ела, жено, и ти съ мене!

— Ида, ида! — казала жената и дръпнала вж-
жето прѣзъ прозореца Кошерищата се залюлѣли и за-
тракали.

Като ги видѣлъ мжжътъ, помислилъ, че идатъ
вълцитѣ, изплашилъ се и хукналъ навжтрѣ.

Кросното се изпрѣчило, запънало се на вратата и
не му давало да влѣзе...

— Олеле, бре вълци, пустнете ме!... заревалъ
той, като мислѣлъ, че вълцитѣ сж го хванали.

— Пустнете ме, братя вълци... умрѣлъ го на-
мѣрихъ Олеле, жено, помогни ми, че загинахъ!...

